

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

bære en voldsom udvidelse af de kreditmidler, der står til rådighed for det danske samfund.

Går vi videre frem, går vi helt ind i 1950, regner vi med, at Marshallhjælpen fortsætter i det planlagte omfang, regner vi med, at disse penge bindes, som det hidtil har været forudsat, ja, da vil der ad denne vej finde en opslugning sted, som overhovedet ikke kan opvejes af pengebindingsreglerne, selv om disse ophæves med 100 pct. Jeg tror, at man ved et rent statistisk arbejde med de tal, som jeg her har forsøgt mere skitsemæssigt at sætte i sammenhæng med hinanden, vil komme til det resultat, at jeg må have ret i disse betragtninger.

Uanset dette kan man naturligvis godt være modstander af de lovforslag, regeringen har fremsat. Hvis man ser det som et formål at skabe en stærkt udpræget kreditknaphed, hvis man ser det som et formål at frembringe en kreditindskrænkning fra bankernes side, hvis man mener, at et egnet middel til at fremkalde den pengesanering, det ærede medlem hr. Aksel Møller talte så varmt og bevæget om, er en kreditindskrænkning, så må man naturligvis være modstander af de forslag, jeg her har fremsat, og her kommer vi til det andet problem, jeg nævnte, som ikke er et statistisk problem, men som drejer sig om et økonomisk-politisk ræsonnement. Jeg for mit vedkommende skal ikke nægte, at der ligger en vej til fortsat økonomisk sanering i at reducere bankernes kasser, i at få renten til at stige, men på hvad måde virker denne mekanik? Ja, den virker på den måde, at investeringerne standses, at der skabes arbejdsløshed. Den forbrugsindskrænkning, dette vil fremkalde, fremkaldes over arbejdsløshed. Jeg vil gerne spørge, om det ærede medlem hr. Aksel Møller virkelig har tænkt denne sag til bunds, hvad jeg naturligvis formoder han har, og om han i så fald virkelig finder, at den egnede vej til videre sanering er reducerede kreditter, højere rente, færre investeringer, hvorved jo genopbygningsprogrammet naturligvis sættes i stå, forbrugsindskrænkning gennem arbejdsløshed? Er det virkelig den vej, det konservative folkeparti vil anvise regeringen og tilråde regeringen at gå i sin fortsatte økonomiske politik her i landet? Det kan jeg vanskeligt tænke mig, det kan være, men sådan som argumenterne blev stillet af det ærede medlem hr. Aksel Møller, kunne man så komme til nogen anden konklusion?

Jeg indrømmer, at man ad den vej kan skabe en fuldstændig økonomisk balance,

men det er unægtelig en kur, hvorved man ikke er ret langt fra at slå patienten ihjel, medens den står på. Jeg ved godt, at man i visse konservative kredse og i visse arbejdsgiverkredse i den senere tid er kommet ind på at tale om, at det ville have adskillige gavnlige økonomiske virkninger med en vis arbejdsløshed, at det var ret ønskeligt at få en arbejdsløshed af en vis størrelse. Jeg vil for mit vedkommende og for regeringens vedkommende afvise en bevidst skabelse af arbejdsløshed som en egnet politik som led i genopbygningen og saneringen af Danmarks økonomi.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller spurgte, om det betyder, at jeg blankt afviser de tre punkter, nationalbanken har stillet op. Nationalbanken ønsker, at loven skulle forlænges for et helt år, ikke for et halvt år. Det ærede medlem hr. Himmelstrup var i sin tale inde på det samme problem og mente, at det måske nok var overvejelse værd, om et helt år ikke var bedre end et halvt år, bl. a. af den grund, at når det halve år er udløbet, er rigsdagen formentlig hjemsendt på glædelig, lykkelig og velfortjent sommerferie. Hertil vil jeg svare, at jeg finder et halvt år tilstrækkeligt. Når vi kommer nogle måneder ind i det nye år, vil den pengepolitiske situation være tilstrækkelig afklaret til, at rigsdagen kan tage stilling til, efter forslag fra regeringen, hvad der videre skal ske med denne lovgivning. Derfor synes jeg ikke, at der i selve tidsfristen kan være noget forkert, og må mene, at det halve år må være det rigtige. Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde, at man kunne tage et helt år, og hvis der i sommermånedernes løb blev brug for flere penge, så lod det sig gøre at anvende dispensationsbeføjelsen, men jeg gør opmærksom på, at disse dispensationsbeføjelser jo ikke kan anvendes på regeringens initiativ.

Det andet spørgsmål, det ærede medlem beskæftigede sig med, var spørgsmålet om Marshallpengene, hvorved jeg dog forstod, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ikke ønskede at følge nationalbanken 100 pct. ved at kræve, at disse penge skulle afskrives direkte og øjeblikkelig på reguleringskontoen, men mente, at man skulle sikre bindingen mere, end den var sikret i øjeblikket. Det forstår jeg oprigtigt talt ikke fuldt ud meningen med, for disse penge er jo bundet, der er ikke nogen, der tænker på at røre ved dem i øjeblikket, men hvis det ærede medlem med sin udtalelse om at skabe en sikrere binding har nogle mere konkrete forslag at fremsætte, er det naturligvis noget, vi